

Έγραψε ο Π. Κονδύλης για τη γλώσσα

«Η ελληνική είναι η μοναδική, ευρωπαϊκή τουλάχιστον, γλώσσα που έχει πίσω της μιαν αδιάκοπη ιστορία τριών περίπου χιλιάδων ετών και συνάμα πέρασε από ποικίλες μετεξελίξεις και μεταλλαγές. Όμως οι προγενέστερες μορφές της δεν εξανεμίστηκαν, αλλά ζουν ακόμα διαφοροτρόπως μέσα της, ως ιζήματα και στρώματα, που κάνουν τη διαχρονία συγχρονία. Ο Όμηρος και η κλασσική **αττική**, η **κοινή** και η **λόγια βυζαντινή**, η **εκκλησιαστική** γλώσσα και η γλώσσα του **δημοτικού τραγουδιού** και των **κρητικών επών**, η **αρχαϊζουσα** και η **απλή καθαρεύουσα**, η **αστική τρέχουσα** και τα **ιδιωτικά κατάλοιπα** – όλα αυτά αποτελούν ακόμα σήμερα πηγές απ' όπου μπορεί ν' αντλήσει η γλωσσική καλαισθησία, αλλά και η εκφραστική ανάγκη. Στη μοναδικότητα αυτής της γλώσσας οφείλεται πιστεύω, το κατά τα άλλα παράδοξο γεγονός ότι η νεώτερη Ελλάδα, που τίποτε δεν πρόσφερε στη θεωρητική σκέψη ή στον τεχνικό πολιτισμό, έδωσε και δίνει υψηλή ποίηση· την ποίηση τη γεννά-την ξεβράζει, θα έλεγα- από μόνη της η δυναμική της ανεπανάληπτης αυτής γλώσσας. Εξ αρχής την αισθάνθηκα ως ενότητα και τη διάβασα αχόρταγα ως ενότητα, στα μνημεία όλων των εποχών της. Έχοντάς την προδώσει, κατά κάποιο τρόπο, αφού ο ίδιος γράφω σε μια ξένη γλώσσα, μπόρεσα ωστόσο μέσα από την αναγκαστική απόσταση να την κατανοήσω, και μάλιστα να την αγαπήσω, περισσότερο».